
Jesika – U pramenů touhy

Na palubě bylo dosud ticho. Kenneth šel chodbou v zadní části lodi a vstoupil do kajuty, kterou obýval se svou ženou. Rosetta ležela na boku. Deku měla shrnutou tak, že odhalovala její tělo až po boky. Jemná noční košilka spíš podtrhávala nabízející se křivky, než aby něco zakrývala.

Kenneth ji zamyšleně pozoroval. Ležela tam a pravidelně oddechovala. Po skvělém úspěchu v kartách byl v nejlepší náladě a rozrušený natolik, že si rozhodně nemohl hned lehnout do postele a spát. Ozvala se v něm hořkost, když si představil, jak by reagovala, kdyby ji teď probudil a chtěl se jí dotknout.

Krásná a stejně tak k ničemu, jako nějaký křehký výstavní kousek, pomyslel si vztekle. Každá pitomá kuchticka je smyslnější a svolnější! Ani těch dětí se od ní nedočkám!

Bezděčně zajel rukou do kapsy uniformy a nahmatal klíč. Ještě okamžik přemítal, mnul klíč mezi prsty, ale vzápětí se rozhodl jít se na svou neobvyklou výhru podívat. Patří jemu, takže je jeho výsadním právem vstoupit do její komůrky, kdykoli se mu zachce.

Když pomyslel na to, jak se bude Rosetta vztekat, jakmile se dozví, co vyhrál v kartách, objevil se mu na tváři jízlivý úsměv. Možná se pak trochu vzpomátuje a začne se chovat vstřícněji, když jí dojde, že při ukájení tělesných tužeb není odkázaný jen na její sporadickou ochotu, která navíc pokaždé měla nemilou příchuť obtížně skrývaného trpění. Pochopitelně, že

jeho paní začne proti té dívce intrikovat, dokonce i Kate, udělají vše, aby se jí zbavily. Jenže on tentokrát zůstane neoblomný, to sám sobě přísahal.

Opatrně vzal z háku na stěně lucernu, vyšel z kajuty a tiše za sebou zavřel. Na chodbě pak zapálil knot a ztlumil ho na nejmenší plamen.

Jako nějaký lupič se kradl chodbou a přede dveřmi do Manečiny komůrky ještě chvíli váhal. Pak sáhl po klíči, vsunul ho do zámku a otočil.

Kenneth dveře pootevřel, rychle vklouzl dovnitř a zavřel za sebou. Prostor, kde indickou dívku ubytovali, neumožňoval téměř žádný pohyb. Nebyla ani zpoila tak velká jako už tak stísněná kajuta Kate Mallockové, Rosettiny dávné chůvy a současné panské, na jejímž doprovodu jeho žena nekompromisně trvala. Přesně věděla, jak moc on tuhle vyzáblou ženskou nesnáší. Pohybovala se neslyšně jako nějaká čarodějnice a síla jejího hlasu nikdy nepřevyšovala šepot. Slyšela na jeho vkus příliš mnoho, a měla na Rosettu nevhodně velký vliv. Proto ji do Nového Jižního Walesu s sebou brát nechtěl. Rosetta si však úspěšně postavila hlavu, a že na tak dlouhou cestu bez Kate nepojede. Což zmíněná korunovala nenávidným, triumfálním úšklebkem. Kate ho nenáviděla stejně, jako on nenáviděl ji.

Kenneth odsunul nepříjemné myšlenky na Kate Mallockovou stranou a posunul knot v lucerně. Nažloutlé světlo teď vyplňovalo maličkou kajutu, kam se nevešlo víc než úzká prýčna a jedna lodní truhla.

Maneka se probudila a zamrkala do záře lucerny.

Kenneth se jí díval do očí. Zdály se mu tak tmavé a tajemné jako černý, vyleštěný jader. Jen s námahou se od nich odtrhl. Pohledem teď klouzal po jejím pravidelně tvarovaném obličejí s plnými, tmavými rty, po hladkých vlasech, které se modročerně leskly. Nasával do sebe její krásu jako suchá houba, kterou ponořili do vody. Měla na sobě sice jen prosté kartounové šaty, to však jejímu půvabu nic neubíralo.

„Kdo jste? Co chcete?“ vyrazila ze sebe Maneka vyděšeně.

„No podívejme, ty mluvíš naší řečí!“ konstatoval Kenneth, příjemně překvapený. Chápal teď ještě méně, jak Marwick mohl vsadit právě ji. Přitom svým spoluhračům jistě měl nabídnout i jiné věci. Něco přiměřeně vysoké hodnoty, avšak zdaleka ne tak těžko nahraditelného jako je tato překrásná dívka.

„Řekl bych, že jsi korunou mé dosavadní karetní kariéry.“ A ta v posledních letech nebyla chudá na zářné momenty – což ho ovšem stálo mnohé sympatie. Ten, kdo ostatním při hře neustále vyprazdňuje kapsy a příleži-

tostně jim navíc ještě odláká manželku či milenku, se dlouho velké oblibě netěší.

„Kdo jste?“ opakovala Maneka. Tentokrát hlasitěji, jako by ho chtěla varovat, že začne křičet, pokud okamžitě nedostane na svou otázku odpověď.

„Poručík Kenneth Forbes,“ představil se. Ta paradoxní situace ho svým způsobem bavila. Ta dívka mu patří a je její povinností být mu po vůli, kdykoli se mu zachce – a on se jí tady představuje! „Patříš teď mně, krasavice.“

„Pan Marwick, můj pán...“,“ chtěla odporovat.

Kenneth ji přerušil. Jen ať je jí hned od počátku jasné, že nebude trpět žádné odmlouvání a že očekává plnou poslušnost. „*Já* jsem teď tvůj pán, Maneko!“ řekl tlumeným, přesto ostrým hlasem. „Pan Marwick tě prohrál v kartách a předal mi klíč od tvých dveří.“ Podržel jí ho jako vlastnický dokument před nose. „Teď musíš poslouchat mě. Mě a nikoho jiného. Rozumělas mi?“

Maneka se jen v nevěřícím mlčení choulila na pryčně.

„Odpověz!“ obořil se na ni. „Rozumělas?“

Maneka přikývla. „Ano..., pane,“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Výborně. Jak vidím, rozumíme si,“ řekl vlídněji a přistoupil k ní. Natáhl ruku a pročísl jí vlasy, pak jí zvedl bradu. „Jsi krásná, a nebudeš se u mě mít špatně, pokud se projevíš svolně a trochu přítulně. Jistě chápeš, co tím myslím, že ano?“

Maneka se na něj dívala vytřeštěnými očima.

„No tak?“ zeptal se netrpělivě.

„Myslím, že ano, pane...“

„Říkej mi poručíku – a teď už si svlékni ty šaty.“

„Prosím, jen dnes v noci ještě ne,“ žadonila.

„Noc už je dávno pryč,“ odpověděl Kenneth. „Aspoň do úsvitu už dlouho nezbyvá. A teď konečně udělej, co jsem ti nařídil! Nejsem zvyklý, aby se mé příkazy okamžitě nevykonávaly. Dám ti dobrou radu: nezkoušej zjišťovat, jaké to je, když se rozčilím. Pryč s těmi šaty. Chci vidět, co mi patří, a sice nezakryté!“

Maneka ještě na okamžik váhala. Pak odvrátila hlavu a rychle se svlékla. Nahá tam seděla bez hnutí a tvářila se sklesle. Jen sotva znatelně se třesoucí rty prozrazovaly, že má strach.

Kenneth zvedl lampu, aby na ni padlo co nejvíce světla. Její vzrušující nahota byla přímo opojná. Musí jí mít. *Teď hned!*

„Jsi přesně to, co mi celé ty měsíce chybělo!“ vydechl. Vzrušením mu docela vyschlo v krku.

Rychle zase pověsil lucernu na hák a spěšně se odstrojoval. Uniforma ho najednou nesnesitelně svazovala. Nemohl se dočkat, až ucítí její holou kůži, její ňadra a horko jejího těla.

Maneka vyděšeně vykulila oči a zakryla si ústa rukou, když spatřila jeho ztopořené mužství.

Kenneth se chraplavě zasmál. „Hm, to je něco jiného než Marwickovo těstovité tělo, co? Teď budeš mít opravdického mužského, který ví, co se ženským líbí!“ holedbal se a vlezl k ní na úzké lůžko.

Maneka zavřela oči. Kenneth jí roztáhl stehna, lehl si na ni a chytil ji za prsa. Dýchala rychle, což on ve svém přemrštěném sebevědomí považoval za znak vzrušení.

Chtěl si to užít co nejdéle, ale najednou se nedokázal dál ovládat. Už to bylo příliš dávno, co pod sebou cítil nahé ženské tělo. Rychle do ní vnikl, tvrdě a bezohledně.

Maneka přidušeně vykřikla a celá se pod ním zkroutila.

Kenneth cítil odpor, na okamžik se zarazil a překvapeně na ni zíral. Ať už s ní Marwick prováděl cokoli, rozhodně s ní nespal. Byla dosud nedotčená!

Jakkoli ho toto poznání nejprve zbrzdilo, vzápětí naopak zvýšilo jeho vzrušení. Vědomí, že to bude on, kdo ji připraví o panenství, lichotilo jeho mužnosti a dávalo mu pocit moci, který tolik miloval.

Patří mně! Já z ní teď udělám ženu, blesklo mu hlavou. Přirazil ještě jednou. Tentokrát odpor překonal a pronikl hluboko do jejího těla. Z jejího hrdla znovu vyšel tlumený výkřik. Kenneth ho však vůbec neslyšel. Byl vzrušený na hranici snesitelnosti. Jako v opojení se v ní pohyboval. Naprosto zapomněl, kde je a kdo tu pod jeho divokým řáděním naříká. Před očima měl Rosettu – a to už v Manece explodoval. Chtíč ho strhl k protáhlému zasténání, které se smísilo s jejím tichým nářkem.

Chvilí trvalo, než se vzpamatoval. Pak pod nohama ucítil slámu, všiml si uplakaného obličejce pod sebou a rychle se od ní odtáhl.

„Mělas mi říct, že je to pro tebe poprvé,“ vyčetl jí. „Byl bych ti to usnadnil.“

Maneka neodpověděla.

Kenneth její mlčení chápal jako tichou výčitku a začal se oblékat. „Možná to tak bylo lepší. Rychle a bez cavyků. Teď to máš za sebou.“

Uvidíš, příště to bude už úplně jiné, bude se ti to líbit. Budeš se na mé návštěvy těšit,“ ujistil ji. V duchu se vztekal, jak je možné, že v něm vyvolávala pocit, že dělá něco nedovoleného, za co by se měl omlouvat. K čertu s tím, vždyť ona mu přece patří! *Ať se jí to líbí nebo ne, bude si muset zvyknout, že za ní bude chodit, aby si vzal, nač má nárok!* A aby bylo jednou pro vždy jasno, řekl jí panovačně: „Je to na tobě, jestli naše setkání tohoto druhu budou potěšením pro nás oba, Maneko! Budeš se muset smířit s tím, že mi tímto způsobem budeš po vůli. Proto bych ti radil, aby ses – ve svém vlastním zájmu – projevila ze své nejveselejší a nejvášnivější stránky. Pak spolu budeme dobře vycházet, a tobě nebude nic scházet. Nebo bys radši jako nějaký trestanec makala na poli od slunka do slunka, co?“

Maneka němě zavrtěla hlavou.

Kenneth se spokojeně usmál. Ona prostě jen potřebuje trochu času, aby si zvykla na něj i na svou novou roli, která jí jistě brzy začne těšit v každém smyslu. Koneckonců už ho nesčetně žen ujistilo, že je přímo úžasný milenec. Kenneth nikdy neviděl důvod, proč tato tvrzení zpochybňovat a chápat je pouze jako lichocením jistých dam, jimž šlo méně o jeho kvality v lásce než o jeho společenské postavení.

„Líbíš se mi, Maneko,“ řekl a ještě jednou jí přejel rukou po ňadrech. „A ty můžeš být ráda, že jsi teď v mé péči, místo...“

„Země!... Země na obzoru!“ ozvalo se v tu chvíli hlasitě ze strážního koše. „Země na dohled!“

Hned se po celé lodi rozléhalo z úst veškeré posádky: „Země! Pobřeží!“

Poručík Kenneth Forbes si rychle zapnul červený kabátec uniformy, vzal z háku lucernu a zhasl plamen. „Zůstaneš tady! Přijdu za tebou později,“ řekl rychle a odpěchal. Z kajut pasažérů a důstojníků bylo slyšet rozrušené hlasy, ale chodba byla dosud prázdná. Nikdo ho u Manečiny dveří neviděl.

S povzdechem úlevy vyběhl nahoru na palubu. Ve tváři ucítil čerstvou, osvěžující brízu. Začal nový den. Šel na východním horizontu rychle bledla. Už za pár okamžiků zalije slunce moře zlatým světlem.

Kenneth Forbes se zhluboka nadechl. Vykročil k zábradlí na zádi, chytil se ho oběma rukama a očima hledal pobřeží, které před chvílí spatřil námořník ve strážním koši. Za chvíli je spatřil. Tenká, tmavá čára se odrážela pod stále světlejším nebem.

Nový Jižní Wales!

Trestanecká kolonie!

Na tváři se mu objevil zasněný úsměv. Marwick měl pravdu: jeho cesta do Austrálie stojí pod šťastnou hvězdou. A on byl pevně rozhodnutý vzít si k srdci, co mu radili Chambers s Marwickem, a rychle se stát součástí toho výnosného rumového monopolu. V té kolonii udělá štěstí – ať to stojí, co stojí!